

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ
ВИЩА ЛІГА

ФУТБОЛ

21 березня 1992 року

РЕКЛАМА

ЧИТАЙТЕ „ВОЛИНЬ ФУТБОЛЬНУ” – ГАЗЕТУ ДЛЯ СПРАВЖНІХ БОЛІЛЬНИКІВ! ТУТ ВІД ЗНАЙДЕТЕ ІНФОРМАЦІЮ ПРО ПОДІЇ НАЦІОНАЛЬНОГО ЧЕМПІОНАТУ, ДІЗНАСТЕСЯ ПРО ВЕТЕРАНІВ ШКІРЯНОГО М'ЯЧА, ОЗНАЙОМИТЕСЯ З ЖИТТЯМ СВІТОВОГО ФУТБОЛУ, ДІЗНАСТЕСЯ ПРО ПОТАЄМНІ ДУМКИ ПРОВІДНИХ ГРАВЦІВ „ВОЛИНІ” ТА ТРЕНЕРІВ КОМАНД... ЧИТАЙТЕ „ВОЛИНЬ ФУТБОЛЬНУ” – І ВІД БУДЕТЕ ЗАВЖДИ В КУРСІ РІЗНОМАНІТНОЇ ФУТБОЛЬНОЇ ІНФОРМАЦІЇ!

„ВОЛИНЬ”
(ЛУЦЬК)

„ЗОРЯ-МАЛС”
(ЛУГАНСЬК)

Програмку підготували: С. ГРУДНЯК,
М. ЗАТОВКАНЮК.

ЦІНА ДОГОВІРНА.

Вол.-Волинська міськдрук. 1992. Зам. 918. т. 1000.

СКЛАД КОМАНДИ:

„ЗОРЯ-МАЛС” (ЛУГАНСЬК)

А. Нікітін	– 1972 р. н.
В. Серченко	– 1968 р. н.
І. Фокін	– 1965 р. н.
М. Зуєнко	– 1972 р. н.
В. Микитін	– 1970 р. н.
Г. Литвинов	– 1964 р. н.
В. Бєдний	– 1968 р. н.
М. Підлісний	– 1973 р. н.
С. Ярмолич	– 1963 р. н.
О. Коробченко	– 1972 р. н.
О. Андрощук	– 1969 р. н.
В. Решетніев	– 1965 р. н.
В. Поляков	– 1965 р. н.
Ю. Колесников	– 1956 р. н.
С. Божко	– 1973 р. н.
В. Фурсов	– 1970 р. н.
Т. Гусейнов	– 1968 р. н.
С. Пацай	– 1967 р. н.
О. Севідов	– 1969 р. н.
О. Мартиненко	– 1970 р. н.

Головний тренер

А. Я. КУКСОВ

Начальник команди

Ю. О. КОНЯЄВ

Тренери

А. Д. ШАКУН,

В. В. КУЗНЄЦОВ

**СКЛАД КОМАНДИ:
„ВОЛИНЬ” (ЛУЦЬК)**

М. Бурч	– 1960 р. н.
А. Гайдук	– 1972 р. н.
В. Антонюк	– 1958 р. н.
О. Федюков	– 1963 р. н.
І. Польний	– 1961 р. н.
А. Поліщук	– 1967 р. н.
І. Карімов	– 1969 р. н.
С. Круковець	– 1973 р. н.
Д. Топчієв	– 1966 р. н.
Р. Зуб	– 1967 р. н.
М. Слуга	– 1964 р. н.
А. Федецький	– 1958 р. н.
Г. Шухман	– 1963 р. н.
С. Богунов	– 1973 р. н.
Р. Маланій	– 1971 р. н.
Л. Вовчук	– 1968 р. н.
В. Дикий	– 1962 р. н.
В. Мозблюк	– 1964 р. н.
П. Філонюк	– 1963 р. н.
І. Плотко	– 1966 р. н.

Головний тренер

М. Б. МАРКЕВИЧ

Начальник команди

А. А. БАРАБАСЕВИЧ

Тренер

Ю. М. ДЯЧУК-СТАВИЛЬСКИЙ

"ЗОРЯ" (ЛУГАНСЬК)

Роком народження команди, яка представляла Луганськ в чемпіонаті країни, можна рахувати 1926 рік, коли почав існувати "Металіст".

В 30-ті роки перейменований в "Дзержинець" колектив був одним з найсильніших на Україні і 1938 році завоював звання чемпіона республіки.

Наступного року донбасівці дебютували в чемпіонаті СРСР класу "Б", де посіли 16-е місце серед 23-х команд. Потім його естафету передняло луганське "Динамо", яке в 1947-1949 рр. виступало в другій групі. На порозі 50-х років в місті сформувалась ще одна команда - "Трудові резерви", за яку виступали М. Сухарев, В. С. Завідованов, І. Іванченко. В 1949 році обидві команди Луганська виступали у другій групі (зона України) - трудрезервівці посіли 15-е місце, а динамівці - останнє, 18-е. Особисті зустрічі більш вдало провели "Трудові резерви" - 4:1 і 2:1.

З 50-х років провідна роль в місті належить "Трудовим резервам", які в 1957 році були включені до класу "Б". Дебют виявився невдалим - команда ледве зберегла за собою право участі у першості на майбутній рік. А от наступного сезону луганчани піднялися на шосте місце, зробивши в порівнянні з 1957 роком десять кроків вперед. Кращими гравцями у цей період були: В. Бельков, В. Туреев, О. Котенко, Г. Макаркін, А. Родін. Керували командою О. Водягін і М. Смирнов. Репутацію сильної команди луганський колектив закріпив у наступні роки.

Початок 60-х років можна сміливо назвати початком становлення "Трудових резервів". Поряд з досвідченими гравцями О. Гулевським, В. Бельковим, І. Бубличенком, Д. Костенком у складі команди грали молоді: І. Балаба, В. Першин, Ю. Приймак, Г. Дехтяров. Команда почала явно прогресувати. В 1960 році наші гості займають третє місце в зоні, а вже наступного сезону ведуть впереду боротьбу за лідерство з армійцями Одеси, але посідають друге місце, а у стикових матчах за бронзові медалі чемпіонату України поступилися вінницькому "Локомотиву" - 0:0 і 0:2.

1962 рік - рік тріумфу. Керовані досвідченим тренером Германов Зеніним, луганчани блискуче перемагають у зоні, а потім і у фінальному турнірі шести кращих. Перемігши у переходініх іграх одеського "Чорноморця", футболісти вибирають путівки до другої групи класу "А".

Успіх луганчан був очевидним. В 1964 році команда була передана спортивному клубу "Зоря" тепловозобудівного заводу імені Жовтневої революції, і вже через два роки під керівництвом старшого тренера Е. Горянського завоювала путівку до вищої ліги.

У групі найсильніших результати "Зорі" з року в рік яшли по висхідній. В 1970 році вона вперше замкнула п'ятірку кращих команд СРСР, наступного року зайняла четверте місце, а в 1972 році під керівництвом Г. Зоніна здобула звання чемпіона СРСР. Володарями золотих медалей стали: В. Абрамов, Ю. Васенін,

Ю. Єлісеев, О. Журавльов, В. Кузнцов, С. Кузнцов, А. Куксов, В. Малигін, С. Морозов, В. Онищенко, М. Пінчук, В. Семенов, В. Старков, О. Ткаченко, М. Форкаш. Начальник команди - В. Галустов, тренер - В. Глухарев.

В 1974 і 1975 роках "Зоря" стає фіналістом Кубка СРСР, а от у чемпіонатах з кожним роком опускається все нижче й нижче. Зайнявши в 1979 році передостаннє місце у вищій лізі, наші гості розпрощалися з нею. Болільники все ж сподівалися на швидке повернення до класу найсильніших, але луганчани у першій лізі фінішували усередині таблиці, а у 1984 році взагалі опустилися до другої ліги.

В 1986 році "Зоря" виграє звання чемпіона України, яке, як відомо, до минулого сезону розігрували команди української зони другої ліги. Перемігши у переходіному турнірі, колектив повертається до першої ліги, але через сезон знову опускається на рівень нижче.

Ось такі важкі випробування випали на долю луганських футболістів у 80-ті роки. Не випадково на рубежі 90-х актуальним серед місцевих болільників стало питання, чи зайде знову "Зоря".

В минулому сезоні наші гості показали змістовний футбол, протягом усього турнірного марафону були серед лідерів західної зони. І лише на фініші поступилися першістю львівським "Карпатам".

І ось старт у вищій лізі чемпіонату України. Сподіваємося, що відродження колишньої слави луганського футболу триватиме.

РЕКОРДИ, РЕКОРДИ, РЕКОРДИ

У історії футбольної команди майстрів нашого міста розпочався новий етап. І, мабуть, на порозі нових змагань, у очікуванні перших досягнень, варто згадати про рекорди волинян за час виступів у чемпіонатах СРСР, адже вони так і залишаються тепер неперевершеними - поправки будуть вноситися у інші таблиці.

Звичайно, довго ще пам'ятатимуть прихильники "Волині" золоту осінь 1989 року, коли команда зійшла на вершину, здобувши титул чемпіона України. У тому сезоні було перевершено чимало досягнень команди. Зокрема, набрано найбільше очок за всю історію виступів у всесоюзних змаганнях - 76. Найкращим цей результат залишається і у відсотковому варіанті - 72,96%. А от найменше очок "Волинь" здобула у 1962 році - всього 20 (щоправда, лише у 34 матчах). Але і у відсотках цей результат найгірший - 29,11%. У домашніх стінах найвищого показника було досягнуто у 1989 році (до цього року ми ще не раз повернемося) - 49 очок і 94,23%. Зате у 1970 році було втрачено лише два очка у матчах вдома, але тільки у 13 іграх (враховані лише матчі в зоні - в залік чемпіонату СРСР), тому й результат був дещо гіршим 24 очка і 92,3%. Крім того, у 1970 році не було програно жодного мат-

чу на власному полі. Цього вдалося добитися лише армійцям, що представляли Луцьк на всесоюзній арені у 1975 році. А от у 1989 році єдину поразку волинянам у Луцьку завдало івано-франківське „Прикарпаття”.

Тепер про матчі на полях суперників. Звісно, кращим за інші сезони був сезон чемпіонський. – 29 очок і 55,77%. Лише п'ять матчів з 26-ти у 1989 році програли волинянам суперникам на їх полях. Також 5 програних виїзних матчів було і у 1970 році, але, нагадаємо, що лише у 13 іграх (вдвое менше).

Знову й знову згадуємо рік 1989-ий. У тому сезоні лучані здобули найбільше перемог – 32. Взагалі, волиняні рідко коли вигравали за сезон більше 20 матчів – як не прикро, але приходиться константувати, що традиція футбольна Волинь небагата.

У 1989 році було програно 6 ігор з 52-х. Лише шість разів програвала команда Луцька і у 1975 році, щоправда, лише у 32-х матчах. Ще менше – 5 поразок. На рахунку луцького „Торпедо” зразка 1970 року, але там матчів було на шість менше у порівнянні з бронзовим сезоном 1975 року, не кажучи вже про 1989-ий.

(Далі буде).

З літопису волинського футболу

1972 рік

За підсумками сезону-71 луцьке „Торпедо” втратило статус команди майстрів. Але з незрозумілих причин була зняті з розиграшу армійські команди Львова, Київа і Одеси. Львів'яни і кияни знайшли вихід із становища – повним складом вони перебралися до Луцька і Чернігова відповідно. Одесити ж лише у 1976 році знову з'явилися у лізі майстрів.

Основу нової луцької команди, яка у 1972 році офіційно називалася „команда Луцька”, а з 1973 року – СК Луцьк, склали вчораши львів'яни:

Воротарі – О. Сивак, О. Пронін.

Захисники – В. Луценко, Б. Колесник, В. Щерба, І. Зубач, В. Степанюк.

Півзахисники – Б. Малахов.

Нападаючі – М. Гівель, Й. Артем'юк.

Зі складу „Торпедо-71” залишилися лише захисник О. Коцюбас. Нападаючі – А. Савчук і Е. Іващенко. З ужгородської „говерли” перейшов К. Кіш, з львівських „Карпат” – В. Булгаков і Б. Копитчак (усі півзахисники). Очолив команду М. Рибак.

Виступ команди Луцька не був вражаючим – першу перемогу здобуто лише у 12-ому турі (над СК Чернігів – 1:0). Другу – у 21-ому (над харківським „Маяком” – 2:0). Всього ж лише сім разів перемагали волиняні своїх суперників плюс технічна перемога над харківським „Маяком”, який був знятий з розиграшу, проти 21-ої поразки.

Ось як розташували у підсумку команди-аутсайдери:

20. „Локомотив” (Херсон)	15	7	24	52–82	37
21. „Буковина” (Чернівці)	10	16	20	32–62	36
22. Команда Луцька	8	17	21	30–52	33
23. „Локомотив” (Донецьк)	8	13	25	32–71	29
24. „Маяк” (Харків)	2	11	33	15–47	15

ЗО голів (передостанній результат у зоні) забивали: М. Гівель – 8, В. Булгаков – 5, А. Савчук – 4, Й. Артем'юк, Б. Копитчак – по 2, В. Зубач, Ш. Гершович, В. Грубчак, К. Кіш, Б. Малахов, М. Сех – по 1.

У обласному футболі своєрідне досягнення в активі „Сільмашу” – у перший рік свого існування ковельчани стали чемпіонами області. Але слід зауважити, що кістяк команди склали колишні гравці ковельських „Локомотиву” і „Спартака”. До речі, ця обставина завадила залізничникам гідно виступити у первості республіки серед кфк. А першість команд обласної первості фінішували з такими показниками:

1. „Сільмаш” (Ковель)	60–12	31
2. „Торпедо” (Луцьк)	47–17	29
3. „Локомотив” (Ковель)	43–15	27
4. „Шахтар” (Нововолинськ)	42–19	24
5. „Машинобудівник” (Рожище)	21–27	19
6. „Кристал” (Володимир-Волинський)	24–35	18

Всього взяло участь 10 команд.

У фіналі кубка області „Торпедо” перемогло „Сільмаш” – 2:1. Команди Луцька і Ковеля (фактично ті ж „Торпедо” й „Сільмаш”) зустрілися в фіналі турніру на приз газети „Радянська Волинь”. І тут сильнішими були лучани, але лише в серії пенальті – основний час – 1:1, пенальті – 5:4. У складі луцької команди виділимо В. Стрижевського, В. Байсаровича, А. Мікояна, М. Кльоца, В. Парнасова, О. Єщенка, І. Школу, П. Лівака.

СЬОГОДНІ ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ:

„Нива” – Дніпро

„Металіст” – „Буковина”

„Нафтогаз” – „Прикарпаття”